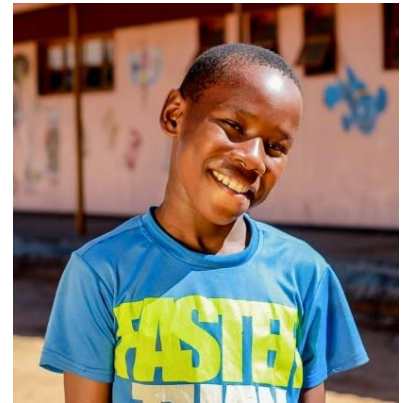

Rakkaat Botswanan kummit,

Tervehdys kuumasta Botswanasta! Vuosi on mennyt nopeasti ja paljon on tapahtunut myös Toivon Paikka -ohjelmassa. Kouluissa ahertavat lapset ovat nyt suorittaneet lukuvuoden, päättäneet loppukokeensa ja päässeet kesälomille. Näin työntouhu Francistownin kirkon keskuksellakin alkaa pikkuhiljaa hiljetä joulun lähestyessä.

Toivottavasti teistä monella on mahdollisuus laulaa lähiaikoina Kauneimpia Joululauluja. Huomasitteko, että Kauneimmat Joululaulut -viikossa on kuva ja tarina Tsholofelong-ohjelmaan (=Toivon Paikka) osallistuneesta Seabelosta.

Meillä kaikilla suomalaisilla on syntymätodistus, mutta täällä Botswanassa löytyy vielä paljon ihmisiä ilman virallista syntymätodistusta. Tämän dokumentin puuttuminen vaikeuttaa ihmisten elämää huomattavasti.

Iloinen Seabelo

Masasin päiväkoti retkeilemässä

Toivon Paikka -ohjelma on tänä vuonna antanut 20 lapselle mahdollisuuden osallistua Masasin päiväkodin päivähoitoon. Normaalin päiväkotiohjelman lisäksi lapsille järjestettiin syyskuun ensimmäisellä viikolla luontoretki. Luontoretken tarkoituksena oli antaa lapsille vaihtelua koulupäivään ja samalla ympäristökasvatusta. Retkellä lapset pääsivät tutustumaan erilaisiin villieläimiin kotieläimien lisäksi sekä nauttimaan kauniista Botswanan luonnosta. Lapset nauttivat retkestä täysin sydämin ja olivat äärimmäisen kiinnostuneita niin luonnosta kuin eläimistä.

Päiväkotilapset opettajansa Tendani Montshon kanssa ihmettelemässä luontoa. Retken yksi kohokohta oli hevosratsastus.

Valmistujaiset Masasin päiväkodissa

Normaalin tapaan Masasissa vietettiin valmistujaisjuhlia syyskuun puolessa välissä. Syksyn aikana Masasista valmistui koulutielle 9 esikoululaista. Alla olevista kuvista (yksi valmistuvista lapsista puuttuu) pystyy hyvin aistimaan, kuinka iloisia ja ylpeitä niin lapset kuin opettajakin on heidän valmistumisestaan.

Masasin lapset tapasivat Skypeä välityksellä Pakilan Vallesmannin lapset

Päiväkoti Vallesmannin lapset Pakilasta ja Masasin päiväkodin lapset Francistownista pitivät Skypeä kautta yhteisen tuokion marraskuisena tiistai-aiamuna. Yhteydet pelasivat hyvin ja hämmästystä herätti se, kuinka helppoa onkaan tänä päivänä tavata ystäviä toiselta puolen maapalloa.

Lapset esittelivät itsensä, toivottelivat toisilleen hyvää huomenta suomeksi ja englanniksi, ja esittivät sitten vielä kummaltakin puolelta laulun. Kuulimme, että

Suomen kansallislaulu on karhu ja Botswanassa vastaava on seepra. Olipa jonkun lapsen pikkusiskon lempieläin sitten seepra, senkin kuulimme. Tätä yhteyttä jatketaan vielä muutaman kerran helmi- ja maaliskuussa ja on mielenkiintoista nähdä, mitä silloin opimme.

Tulevaisuus Toivon Paikka -ohjelman jälkeen

Varmaan moni teistä on miettinyt, mikä on nuorten tulevaisuus Toivon Paikka -ohjelman jälkeen. Tässä kirjeessä tutustutaan Esetere Mpho Isaacin ja Fanuel Mangisin tarinoihin sekä Toivon Paikka -ohjelmaa luotsaavaan Bontle Masegoon.

Loistava Bontle Masego luotsaa Toivon Paikka -ohjelmaa

Diakonissa Bontle Masego on luotsannut onnistuneesti Toivon Paikka -ohjelmaa vuodesta 2015. Hän on 45-vuotias kahden lapsen äiti, joka johtaa Toivon Paikka -ohjelmaa koko sydämellään. Hänen uransa alkoi Botswanan kirkon Hukuntsin seurakunnassa (Kgalagadi alueella) diakonina, josta hän eri toimien kautta päätyi Francistowniin Toivon Paikka -ohjelman koordinaattoriksi.

Bontle totesi yhdessä kokouksessamme, että työskenteleminen Toivon Paikka -ohjelmassa vaatii omistautumista, päättäväisyyttä, sitkeyttä ja kärsivällisyyttä. Ilokseni voin todeta, että häneltä löytyvät kaikki nämä piirteet. Pystyn selkeästi näkemään, kuinka hän on inspiroinut ja sitoutunut työskentelemään heikoimmassa asemassa olevien ihmisten hyväksi.

Toivon Paikka -ohjelman avulla Esetere Mpho Isaac sai ammatin ja paremman elämän

Esetere Mpho Isaac on 24 -vuotias nuori äiti, joka on juuri valmistunut hammashoitajaksi Toivon Paikka -hankkeen avustuksella. Hänen elämäntarinansa on varsin surullinen. Onneksemme teidän tukijoiden avulla se on pystytty kääntämään valoisampaan suuntaan.

Lapsuus useammassa paikassa

Esetere on syntynyt Tonotassa helmikuussa 1994 ja hän vietti ensimmäiset elinvuotensa äitinsä kanssa. Hän aloitti koulunsa Tonotassa ja siellä hän kävi alaluokat. Sen jälkeen hänen äitinsä muutti Francistowniin. Francistownissa Esetere oli pakotettu muuttamaan isoisoäitinsä luokse, koska hänen äidillään oli sosiaalisia ja alkoholiongelmia ja hän oli ajautunut prostituutioon huolehtiakseen lapsistaan. 9-vuotiaana Esetere ilmoittautui kouluun Francistownissa, mutta hänen täytyi käydä uudestaan ala-asteen opetusta, koska hänen äitinsä ei ollut pyytänyt siirtokirjettä vanhalta koululta.

Vaikka Esetere muutti isoisoäitinsä luokse, niin elinolosuhteet olivat ankarat. Esetere oli yksi 40:stä ihmisestä, jotka asuivat isoisoäidin luona. Kotitaloudessa oli 12 lasta ja 28 eri-ikäistä aikuista, jotka huolehtivat isoisoäidistä. Kotitaloudessa kukaan ei kiinnittänyt huomiota lasten tarpeisiin eikä taloudessa ollut tarpeeksi ruokaa kaikille. Jokaisen, lapset mukaan lukien, oli jotenkin taisteltava pitääkseen itsensä hengissä.

Tässä vaiheessa, 9-vuotiaana, Esetere alkoi tupakoida ja haistaa liimaa sekä alkoi muiden lasten kanssa etsiä ruokaa roskakoreista ja kerjätä rahaa kaupungin kaduilla. Rahat, jotka he saivat, menivät yleensä suoraan savukkeiden ja liiman ostamiseen riippuvuuden ylläpitämiseksi. Tällainen elämä jatkui hänellä 9–15-vuotiaaksi, mutta hänen onnekseen suomalainen lähetystyöntekijä vieraili hänen kotonaan ja huomasi kotitalouden tilanteen. Lähetystyöntekijä huomioi, että tässä taloudessa lapset priorisoidaan viimeiseksi ja näytti siltä, ettei kukaan huolehdi heistä. Lähetystyöntekijät pyysivät Esetereä osallistumaan Toivon Paikka -ohjelmaan, jonka kautta hänelle voisi antaa neuvontaa ja apua sekä auttaa koulupukujen, kirjojen ja elintarvikkeiden ostamisessa. Muut perheen lapset liittyivät myös paikallisen sosiaalitoimiston asiakkaiksi ja saivat sitä kautta apua ruokailuun ja koulupukuihin.

Lähetystyöntekijät näkivät Eseteren lahjakkaana opiskelijana, koska hänen tuloksensa oli aina keskiarvoa korkeampi ilman, että hän teki paljon työtä kouluun eteen. Kun hän oli 10-vuotias, hän sai ylimääräistä apua hygieniatuotteisiin, paperitavaroihin ja vaatteisiin, joten hänen ei tarvinnut huolehtia kaikista näistä asioista ja hän pystyi täysin keskittymään kouluun.

Eseteren täytettyä yksitoista Hyvän Toivon Paikka -ohjelma kutsui hänet nuorten leirille, josta hän muistaa pastori David Tituksen saarnan nuorista ja huumeista ja kuinka ne voivat tuhota nuorten elämän. Leirillä hän sai puhua myös Botswanan valtion hyvinvoinnin neuvonantajan kanssa urasuunnittelusta ja samalla hän alkoi ymmärtää kristillisiä periaatteita. Tämä leiri oli käännekohta Eseteren elämälle. Leirin jälkeen hän lopetti liiman ja tupakoinnin ja keskittyi opiskeluun ja aloitti Toivon Paikan iltapäiväaktiviteetit. 12-vuotiaana hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja samana vuonna hänet myös kastettiin kirkon jäseneksi. Aktiviteeteiksi hän oli löytänyt raamattuopinnot, joiden kautta hän löysi hengellisen rauhan.

Ala-asteelta seuraaville koulutasoille

Ala-asteen kokeet Esetere läpäisi hyvin, ja hän jatkoi seuraavalle koulutustasolle. Eseteren motivaatiota piti yllä lähetystyöntekijöiden tuki ja hän halusi saavuttaa enemmän eikä pettää niitä, jotka auttoivat ja rohkaisivat häntä. Koska Eseteren kouluasteesta oli tullut vaativampi, hän koki vaikeaksi löytää rauhallista opiskelupaikkaa isoisoäitinsä luota. Tästä syystä hän päätyi kysymään isänsä tädiltä mahdollisuutta muuttaa hänen luokse ja saada sitä kautta hiljaisen kodin, jossa voi opiskella rauhassa. Hänen tätinsä suostui Eseteren pyyntöön, mutta ehdoksi hän asetti kotitaloustarvikkeiden ostamisen. Tämä ei ollut helppoa. Onneksi Toivon Paikka pystyi auttamaan häntä kotitaloustarvikkeiden ostamisessa.

Esetere onnistui läpäisemään keskiasteen koulun noin B-arvosanoilla ja hänet hyväksyttiin lukioon. Valitettavasti hänen elämänsä ei muutoksista huolimatta edennyt positiivisesti, vaan taas oli edessä muutto. Tällä kertaa Esetere muutti takaisin äitinsä luokse, joka asui nyt poikaystävänsä kanssa Francistownissa. Haasteelliset olosuhteet jatkuivat äidin kotona, koska

koti oli niin pieni, että heidän kaikkien piti nukkua samassa huoneessa. Eseterellä ei ollut minkäänlaista yksityisyyttä ja tämä nosti hänen stressitasoaan ja vaikutti hänen opintoihinsa. Noidankedä jatkoi kulkuaan ja Eseteren äiti synnytti uuden lapsen ja vastuu vauvan hoidosta siirtyi Eseterelle ja muille talon lapsille samalla, kun Esetere yritti keskittyä myös opiskeluunsa.

Eseteren viimeinen vuosi lukiossa vaati ahkeraa opiskelua, jotta hän läpäisi tarvittavat kokeet ja sai mahdollisuuden opiskella korkeakoulussa. Ahkera opiskelu tuotti tulosta ja hän läpäisi testit hyvin arvosanoin. Ovet Botswanan yliopistoon aukesivat hänelle, mutta hänen toivomaansa lääkärin tutkintopaikkaa ei tarjoutunut. Esetere päätyi yliopistoon opiskelemaan hammashoitoa ja hänelle myönnettiin Botswanan valtion opintotuki.

Yliopisto ja elämä Gaboronessa

Vuonna 2015 Esetere aloitti opinnot yliopistossa Gaboronessa, koska hänen poikaystävänsä asui kaupungissa ja pystyi tarjoamaan majoituksen. Samana vuonna hän tuli kuitenkin raskaaksi ja hänen täytyi lykätä opintojaan. Uutiset hänen raskaudestaan järkyttivät paljon ihmisiä, jotka olivat tukeneet häntä vuosien varrella, ja joilla oli suuria toiveita hänen suhteensa. Kaikesta huolimatta Esetere päätti näyttää epäileville ihmisille, että hän tulee suorittamaan tutkintonsa loppuun raskaudesta ja äidiksi tulemisesta huolimatta.

Eseteren koulu viivästyi vuodella, mutta hänen onnellinen elämänsä lapsen ja lapsen isän kanssa jatkui. Kaikista haasteista huolimatta hän jatkoi opintojaan vuoden tauon jälkeen ja on ollut siitä asti yksi vuosiluokkansa parhaimmista. Yliopistokoulutuksen lisäksi hän aloitti poikaystävänsä kanssa kristillisen elämän ja muun muassa raamattukoulun. He kokevat, että kirkollinen ympäristö tukee ja vahvistaa perheen hengellisyyttä ja tarjoaa tarvittaessa apua. Avioliitto on suunnitelmassa heti, kun Esetere valmistuu yliopistosta.

Ilman Toivon Paikka -ohjelman apua Eseteren tarina olisi voinut olla täysin toisenlainen

Tämä tarina nuoresta Eseterestä on hyvä esimerkki siitä, kuinka tärkeää työtä Toivon Paikka-ohjelma tekee. Ohjelma tuki ja antoi Eseterelle toivoa paremmasta elämästä. Tarina toimii hyvänä esimerkkinä projektin tehokkuudesta ja siitä, kuinka se muuttaa haavoittuvien lasten elämää kääntämällä negatiiviset kokemukset todella positiivisiksi kokemuksiksi.

Faniel Mangisin tarina

Faniel Mangisi on 25-vuotias nuori mies, joka on syntynyt 8 sisaruksen (viisi veljeä ja yksi sisko) perheeseen. Fanielin äiti kuoli vuonna 2013 ja valitettavasti myös hänen siskonsa vuonna 2015. Toivon Paikka -ohjelman Fanielin äiti löysi naapurin avustuksella, jonka lapsi oli mukana ohjelmassa. Fanielin äiti oli köyhä yksinhuoltaja ja perhe asui vuokratyössä talossa Francistownissa. Kaupunkiin he olivat joutuneet muuttamaan työn perässä ja suvun tuki jäi heidän kotikyläänsä.

Vuonna 2007 Fanuel joutui lopettamaan ala-asteen kolmannella luokalla perheen ongelmien vuoksi, mutta onnekseen hän pääsi mukaan Toivon Paikka -ohjelmaan heti vuonna 2008. Ohjelman avustuksella hän opiskeli Toivon Paikka -lukutaito-ohjelmassa vuoden ajan ja tämän jälkeen hän siirtyi Bana Ba Metsi -kouluun jatkamaan ala-astetta. Fanuel opiskeli Bana Ba Metsin koulussa vuoteen 2011 saakka. Hän läpäisi loppukokeet C:n arvosanalla, joka mahdollisti opiskelun jatkamisen yläasteella. Fanuelin koulumenestys oli erinomaista, mutta äidin kuolema aiheutti opintielle haasteita. Äidin menetyksestä johtuen loppukoe ei mennyt erinomaisesti, mutta Fanuel oli onnekas ja sai mahdollisuuden jatkaa opintojaan yläasteella. Yläasteen loppukoe ei mennyt hyvin, mutta tämä ei lannistanut

sinnikästä nuorta miestä. Enemminkin se kannusti häntä kirjoittamaan työhakemuksia ja kontaktoimaan kouluja saadakseen mahdollisuuden jatko-opintoihin. Kahden vuoden ahkeran hakemisen jälkeen Fanuel sai opiskelupaikan liiketalouden johtamisen koulutusohjelmasta. Toivon Paikka -ohjelma avusti Fanuelia jokapäiväisissä kuluissa, kuten matka-, posti- ja koulukuluissa. Fanuel on hyvä esimerkki energisestä nuoresta miehestä, joka on äärimmäisen sitoutunut opiskeluihinsa ja arvostaa suuresti saamaansa apua.

SYDÄMELLINEN KIITOS KAIKILLE TUKIJOILLE

Olemme erittäin kiitollisia kaikille tukijoillemme. Avullanne pystymme auttamaan tällä hetkellä 138 lasta ja nuorta perheineen. Kiitos välittämisestä. Kiitos antamisesta.

Seuraavassa kirjeessä tutustumme Toivon Paikka -ohjelman työntekijöihin ja heidän ajatuksiinsa. Miksi he ovat päätyneet töihin Toivon Paikka -ohjelmaan ja minkälaisena he näkevät Toivon Paikka -ohjelman tulevaisuuden. Lisäksi suurena toiveenamme on vihdoin alkuvuodesta 2020 lanseerata Tsholofelongin uudet verkkosivut.

Kummilasten puolesta,

Sanna Auvinen

sanna.auvinen@felm.org

P.O. Box 1976

Gaborone

BOTSWANA

Voit seurata työtämme myös facebookissa Suomen Lähetysseura Eteläisessä Afrikassa